

היו מלווים בתנועה רבת-משמעות של הצבע לעבר הרקע.

פעם אחת טילפן לעמוס קינן ופקד עליו: "תבוא אלי בשעה 4 אחריצההיים, ותתייצב בדום." קינן לא האמין למשמע אוזניו, וביקשו לחזור על ההודעה. כשנזכר לה לדעת ששמע היטב גם בפעם הראשונה, טרק את השמורת.

פה, הביאה אותו — כמו רבים אחרים — לידי שינאה קיצונית לכל תופעה הנראית לו אמריקאית, מן הפולרי טיקה ועד מכנסיינשים. פעם עורר שעוריייה סומבית במסיבה כשאמר לגברת לבושת-מכנסיים: "מאדאם, נר דף ממך ריח של פיטריות!" היתה לו תיאוריה שאשה הלבושת מכנסיים מוכרחה לטבול מטפילים באכריה הר פנימיים, מחוסר איזורול. כך נוצרה מזיגה תמהונית למדי: גוריסט

האדם היחיד המוסמך לבקש את הסרת חסינותו של חברי-כנסת הוא היועץ המישפטי לממשלה. הדבר ניתן רק על-יפי אישום פלילי מפורש ומפורט, ורק לצורך אישום זה. מליאת הכנסת יכולה לקבל או לדחות בקשה כזאת. אריאל אינו מתיימר להאשים אותי בהפרה כלשהי של החוק. העולם הזה (במהדורה ערבית) מופיע בשטר חים המחוקקים על פי רשיון מיוחד מטעם המישפל הר

בעיקבות מעשה הזוועה במינכן נערך

מיפקד עולמי של תמהונים יהודיים

פעם אחת צילצל אריאל לציר יהודה נוימן והודיע לו: "גלה את הזקן שלך מייד. אני עומד להיפגש עם שני ערבים בקפה פלוגי. תופיע שם, תשב ליד שולחן סמוך ותשמור. בלי זקן."

נוימן, שיש לו לב טוב, גילת את הזקן. היה ברור לו כי אריאל עוד משחק לעצמו את תפקיד מנהיג הר מחתרת.

נראה שכל אותו זמן עוד שמר אריאל על קשר כלשהו עם שירותי-הפטר הצרפתיים, ש היו מסורים לדריגו גם כשהגנרל היה בגלותו בקזומביי של שתי הכנסיות.

כמו מלך ביפאן

שחזר דה-הגול לשילטון, השתפר גם גורלו של אריאל. ידידיו שמרו לו חסד נעורים, ועזרו לו בר דרכים שונות. לפתע שוב היה אריאל משופע בכסף. בלה-קופול סיפרו שחזר להיות נדיב ופזון, ושהוא מקיים על חשבונו כמה לסביות צעירות מישראל.

יחסו לצעירות כאלה היה, לדעת מכריו, אבהי. הוא אהב להצטלם בחברת נערות עירומות, וסיפר בגאווה שיש לו בבית אוסף גדול של תצלומים כאלה. בכך ביקש ליצור רושם של איש היודע להיות המוקף יפהפיות מעריצות — דבר שהיה חיוני לתדמית של מוריס שבא-לייה — זמן רב לפני שהומצאה תדמיתו הצעירה של גיימס בונד, איש המזון והגשים.

לא פעם נרמז גם שהקים רשת ענפה של נערות, המביאות לו ידיעות סודיות — ושהו מקור קשריו עם שירותי-סתר לימניהם.

סיפורים אלה עוררו, בדרך-כזו, חיוך סדי-הני אצל המכרכים.

אחרי שוב דה-הגול, מצא אריאל שוב פורקן לכישורו המיוחד: למכור אוויר. הוא התקשר עם כתבי-העת לה מונד דיפלומטיק, והציע לו המצאה שזכתה בהצלחה: להקדיש כל גליון של העיתון לארץ מסוימת. כדי לקבל מודעות הקשורות באותה ארץ. כך חי כמה חודשים כמלך ביפאן, כדי להכין גליון יפאני. גליונות אחרים הוקדשו למדינות קטנות שבהן חבריה-משלה מעוניינים בהכנסות צדדיות נכבדות. אריאל רקם שוב קשרים גלויים וסודיים, למד בן לילה שפות מיוחדות מסובכות, ופרה.

במשך כל השנים ערך בארץ רק ביקורים קצרצרים. באחד מהם הזמין אותי, נפגשנו בי מזון קטן ליד הים, ואיכשהו הצליח אריאל ליצור סביבו גם הפעם אווירה מחתרתית. היה ממש מורגש ששירותי-הביטחון של ישראל, ואולי גם של מדינות אחרות, עוקבים אחרי כל תנועה של אישיה-המסתורין החשוב.

דהגול + מאו

אחת השיחות שלי עימו נוכחתי לדעת, לתדהמתי, שאריאל הפך מארכסיסט קיצוני ומאויסט אדוק. כשאריאל עושה משהו, הוא עושה זאת באופן יסודי. כשהשתכנע, בגיל מאוחר, שאדם תרבותי חייב להתמצא במסיקה — פשוט קנה קיר שלם של ספרים על מר סיקה, וקרא את כולם. בזה אחר זה. הוא מסוגל לקרוא לילות שלמים, בישיבה, באופן שיטתי, תוך רישום הר רעיונות שקלט בכרטיסיה ענקית, הערוכה לפי נושאים.

פעם אחת הגיע למסקנה שעליו להבין באמנות. שוב קנה את כל הספרים, יחד עם כל הרפרודוקציות של כל יצירות-האמנות החשובות בעולם.

כך גם הגיע למארכסיזם. משהחליט שהוא מארכסיסט, נסע למאסטרידאם, שם יצאה לאור המהדורה הראשונה והבלתי-יערומה של כתבי מארכס, וקנה אותה. משהם הגיע למאון. זמן רב לפני שפשטה אופנת מאו, ולפני שנווד השמאד החדש קנה את כל ההוצאות הראשונות של כתבי מארכס ומאו, וקרא את כל הסיפורות על נושא זה — ללא יוצא מן הכלל.

יתכן שמיפנה זה נבע משינאתו הלוהטת לכל עניין אמריקאי. אהבתו לצרפת, ולתרבות השוקעת של אירי-

קיצוני, מאויסט אדוק וקנאי לארץ-ישראל השלמה: השונא את ארצות-הברית, את ממי שרת ישראל ואת הערבים.

בטלפון לראשי המדינה

בשנים האחרונות איבדתי את עקבותי, עד ש שמעתי ממנו שוב השבוע. והפעם — מעל דפי עיתון. ידיעות אחרונות מודיע, בשיא של רצינות לאומנית, שאל אישים שונים בישראל טלפן ד"ר שמואל אריאל מפאריז, לשעבר הנציג המדיני של אצ"ל בצרפת, שפיתח קשרים מצויינים עם המישפל הצרפתי.

(איני יודע אם אריאל הוא דוקטור, ולמה. אבל אני יודע ששמו אינו סתם שמואל. שמו האמיתי הוא שמואל זלמן אריאל, אך משום-מה הוא מתבייש בזלמן.

המשך הידיעה: "הוא הציע לפעול בכנסת להסרת חסינותו של אורי אבנרי, על מנת להעמידו לדין, יחד עם שורת אישים, על פעילותם בין ערביי השטחים. ל דברי אריאל, הרי פעולת אבנרי, אנשי מפ"ם וגורמים שמאלניים אחרים, התקפים את עמדות ממשלת ישראל, נוסכת ביטחון בלבות הפלסטיניים, בראותם בהם תומכים

צבאי. פגישותי עם אישים פלסטיניים בשטחים הן על פי חוק, ובמיסגרת תפקידי. אגב: לחברי-כנסת ישראל אין חסינות כלשהי בשטחים המחוקקים.

הטענה של אריאל היא פוליטית. לדבריו, אני מעורר את הפלסטינים ב"מגמותיהם". הרמז — של אריאל ושל כתב העיתון — הוא שאני מעורר את המחבלים. וזהו הסתה פאי שיוסמית פשוטה, נוסח תמיר וכהנא, והוא מצד מרפת לדרישה האופיינית "לעשות סדר" וע"י רון "ברק בית".

אנשי-הסירור הפלסטיניים אינם בדיעה של אריאל כהנא-תמיר, הם סבורים דווקא שפיתרון-השלום, שאני מטיף לו, מסכן אותם ואת מגמותיהם. משום כך פירסם "האירגון לשיחרור פלסטין" בשנה שעברה ספר של 300 עמודים בערבית — לא נגד כהנא, תמיר או אריאל, אלא נגד "אורי אבנרי והניא-רצינות".

לעומת זאת, עטים המתבלים עד כל גידוי של לאומנות ישראלית, העוזר להם להוכיח שהרצינות רוצה בהיסול הפלסטיניים.

מטורפים מול תמהונים

אבל כל זה רק דרך אגב. איני יכול להתייחס בר רצינות למעשהו של אריאל. איני יכול להתייחס ברצינות לשום מעשה שלו.

אפשר היה לקבוע: עוד מעשה תמהוני של איש תמהוני. ולהסתפק בכך.

אבל יש לעניין צד שמחייב בכל זאת קצת מחשבה. מדוע יוצאים לפתע כל מיני טיפוסים כאלה מן החורים שלהם?

זה עניין של עונה. הפטריות צצות אחרי הגשם, והגשם, במיקרה זה, היה גשם של דם במינכן. מעשי-הזוועה של הסירוריסטים הפלסטיניים יוצרים אווירה המעודדת את אנשיה-השוליים התמהונים שלנו.

אנשים שבשאר העונות אינם מעוררים אלא חיוך סלחני, זוכים בעיתונים מסויימים בתקופות מסויימות לתשומת לב, כאלו היו רציניים וחשובים. העשויים להציל את המדינה.

טיפוסים תמהוניים כאלה — מפגזין ועד אריאל — המתרפקים על העבר, והחיים בדמי יונם כימי-הזוהר של נעוריהם, מתעוררים לחיים חדשים, ונרמז להם שהנחיהנה חוזרת תקופת-יוזרה זו.

בשנה השישית של כיבוש השטחים, כשמדיניות הר ממשלה גורמת לכל סבך הבעיות של מדינה קלוניאית, לית, גואה הלאומנות הגסה, המעודדת טיפוסים כאלה.

פטריוטים בטלפון

יש עוד צד לעניין, שאי אפשר להתעלם ממנו. בזמן האחרון נוצרה מעין אופנה של ניי-הול המדינה כשחרחוק — מין פטריוטיזם מדפוני.

הרבי מלובאביץ' מטלפן כל שני וחמישי ואומר לנו מה לעשות, איך לנהוג ברחוב, מה להתחיל בכנסת, ואיך לנהל את מילחמתנו.

איש מגדולי המדינה לא העז לומר מו: אדוני הוקר, אנא שב בשקט בברוקלין. אם אתה רוצה דווקא להשתתף בניהול המדינה, הואנ במובך לעלות לישראל ולשאת בתוצאות מעי שיך.

עכשיו חוזר ידידנו אריאל על אותו תרגיל. במשך 25 שנות קיום המדינה, ובכללן, שנות מילחמתיה, כילה בנועם בפאריס, איישם בין פיגאל ולמונטפארנאס. עכ" שיו הוא מטלפן לנו את הוראותיו, קובע מה על הכנסת לעשות, ואיך "לעשות סדר".

זהו פטריוטיזם מסוג חדש, המנהל את מוי דרתו בשיחות טלפוניות ממועדון-ליקה בפאריס.

* השבוע פירסם הארץ בכל הרצינות מאמר ארוך מאת "יוסף גבעוני", מלא המצאות וגידופים נגד ד"ר נחום גולדמן ונגדי. יוסף גבעוני הוא יוסף ג"ל, בדיחה מהלכת על שתיים, הידוע לכל כטיפוס מפורע קשה וסקרן פאטולוגי.

"נפגשים, הה?!"

במגמותיהם המדיניות, בין השאר שלח אריאל מיברק לח"כ מנחם בגין, ובו פניה לפעול ברוח זו:

ובסוף פסוק בעל ניסוח רבי-משמעות, מפני שהוא מצלצל כאלו תורגם ישר מן הגרמנית: "אף פעם לא יהיה סדר בחוג, אם לא יהיה בדק-בית מבפנים — מציין אריאל".

במקורו הגרמני, הופיע פסוק זה בדברי אדוקף היטלר.

את מי אהבים הטרוריסטים?

דבר עצמו הוא, כמובן, שטות גמורה. העובדה ששיתון, המתיימר להיות רציני, מפרסם את הר דברים בכל הרצינות, היא אחד מאותות הזמן.